

Fenòmens paranormals

À

A què em refereixo quan parlo de 'fenomen'? Principalment és un músic i/o artista que no coneix ningú entre els companys de la redacció i, en canvi, la veïna del tercer el posa a tot volum a les 8 del matí, sona al politò que escup inoportunament un mòbil al metro, la teva germana en sap totes les dades i n'ha vist tots els videoclips, els nebots més petits saben fer-ne tota la coreografia de l'èxit del moment i tothom taral·leja una melodia que ningú sap d'on ha sortit.

Aquest 2012 he pogut veure en viu i en directe tres d'aquests fenomenals fenòmens de la música popular: **Pitbull** (Pavelló Olímpic de Badalona el 26 de gener), **Michel Teló** (Sant Jordi Club el 3 de març) i **LMFAO** (Sant Jordi Club el 17 de març). El primer és un intent de vendre el luxe de Miami amb més imatge (noies maques, cotxes de marca, platges) que no pas una música feta amb bases de hip-hop de traç gruixut. Per la seva banda el brasiler de l'"Ai se eu te pego" va haver de recórrer a *covers* d' **Alejandro Sanz** ("Corazón partio") o de **Pablo Alborán** ("Solamente tu") quan el discurs i l'originalitat se li van esgotar després del darrer acord del *hit* ... que a més a més no és ni seu. I els britànics no són més que un *cubalibre* hedonista d'alcohol de garrafa destil·lat sota la denominació d'origen del turisme *hooligan* de Lloret i amb pretensions d'ascendir al FIB.

Tres propostes buides de qualsevol reivindicació, planes i totalment asèptiques que criden més als instints bàsics (sí: sexe, sexe i sexe) que no pas a fer rutllar el cervell. En temps de crisi com els que corren podria semblar que aquestes propostes no tenen sortida, que la gent no té pasta per malbaratar-la en estrelles que, en el millor dels casos, no passaran de ser més que *one hit wonders* de temporada. Doncs no, tots tres concerts van tenir un alt nivell de convocatòria, tots tres van estar plens de públic de tota mena i condició. Més familiar amb **Teló**, més d'extraradi amb **Pitbull** i més adolescent amb **LMFAO**, però una massa unificada de gent normal, com tu i com jo, que va passar religiosament per taquilla deixant-hi una mitjana de 30 euros per cap.

Diuen que la música està en crisi, ens costa déu i ajuda tirar una revista endavant, la indústria discogràfica s'enfonsa irremeiablement, grups amb un historial enciclopèdic s'han de conformar amb sales de petita capacitat. M'és difícil treure cap conclusió. La gran pregunta és: per què?

LMFAO al Sant Jordi Club Foto: Xavier Mercadé